

UNDELIVERED ISSUES

Please re-address
all undelivered issues
of the **Morning Star** to:-
The Manager,
"Morning Star",
Vaddukodai.

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka
under No. Q/J/29/News/85

Established: 1841: A Christian Weekly: Published Every Friday

Vol. 145 JAFFNA, FRIDAY, 22nd MARCH, 1985 No. 12

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

Subscription
Inland Rs. 50/- per year.
FOR ADVERTISEMENTS
Apply to:
The Manager,
'Morning Star', Vaddukodai.

Chundiculi and Vembadi Old Girls in London

The Old Girls of Chundiculi Girls' College and Vembadi Girls' College have organised themselves to constitute a branch of the OGA in London.

The Chundiculi Old Girls from Midlands met on 9-12-84 to discuss plans for an Inaugural Meeting Spearheading the project is Mrs. Karuna Thevathason of 264, Thimble Mill Road, Birmingham on 021-429 7088.

The Vembadi OGA (already constituted) is due to meet on 30-3-85 at Lola Jones Hall, Greaves Place, London SW 17. The Office Bearers are: — **President:** Dr. Rathirane Suutharesan; **Vice-President:** Dr. Meena Mahendra; **Secretary:** Miss Leela Peethamparam and **Treasurer:** Mrs. S. Kumaradevar.

W and OP fund: women get another chance

Most women in the public service showed little interest in the proposition of leaving their husbands (and children) a pension if they predeceased their spouses. But now, many are changing their minds.

Legislation has been gazetted, before presentation to parliament, to give these women another opportunity to join the Widowers' and Orphans' Pension Fund.

Less than 10 p.c. of the 150,000 women in public service had opted to join the scheme, said Mr. M. D. Sumanadasa, secretary-accountant of the W and O. P. which runs both the widows' and widowers' pension fund.

But now many women are seeking entry to the scheme and the new legislation has been initiated to assist them.

Maha Sangha Proposals

The Uttara Maha Sangha Sabha with Ven. Dr. Walpola Rakula as its Secretary General has, it is learnt presented some proposals to the All Party Conference.

Nine Tamil Organisations comprising the Sri Lanka Association of Tamil Speaking People (S.L.A.T.S.P.) have expressed approval we learn, of these proposals wing the Organisations are: — The Ceylon Institute of National and Tamil Affairs Citizens Committee of Jaffna, Colombo Tamil Sangam, Hindu Congress, Ramakrishna Mission, Sri Arawinda Society.

The President of the S.L.A.T.S.P. is Major General Anton Muthukumar the Vice-Presidents are the retired Tamil Supreme Court Judges Messrs V. Manicavasagar and V. Subramaniam. The Joint Secretaries are Messrs G. S. Sethukavalar and C. Visvasam.

Appreciation

Mr. A. Kulasegarampillai

Mr. A. Kulasegarampillai (79) who passed away on 20-3-85 was a teacher under the American Mission for well over three decades at Tellippalai. He was first a teacher at the Tellippalai English School affiliated to Jaffna College and later continued to serve Union College under the new dispensation till he retired at the end of 1965.

Kulasegaram (Kulch chekaram) as the American Missionary teachers called him, belonged to a batch of students at Jaffna College much earlier than the batch I belonged to. But as a teenager I well remember him in the Cricket field as a right hand spinner and in the football field as a left extreme whose uncanny skill with the ball from that vantage point was the 'talk of the town' during the football season.

Mr. D. S. Sanders my mathematics teacher in the Senior Cambridge class had a knack of holding up some of his old students whom he considered 'freaks' (in his class in Pure Mathematics) as a warning to those who displayed similar mental aberrations, particularly those who were over confident and neglected their home work or who made careless mistakes, though their knowledge of the subject was sound.

"Remember Kulasegaram of old", Mr. Sanders will say wryly "He passed his advanced Mathematics but failed his Pure Mathematics".

Of course Kulasegaram compensated for the lapse with distinction at the next attempt. But the lapse was symbolic of a trait he displayed through life - his anxiety to learn more and more of what were not within his easy grasp instead of straining his muscles with what he knew.

At Union College he taught in the Junior School. In those days a Junior School teacher had to be a 'specialist' not in one subject but several. I remember that Kulasegaram taught Geography, History, Art, Agriculture (Rural Service) English and even at though essentially he was 'Science man'.

In presenting his English playlets for the Junior School Prize Giving. I was aware, how concerned he was about the quality of the performance. He himself studied phonetics and even the elements of elocution and was able to make rural children 'perform' on the stage with an ease and confidence which few students in similar situations in many rural schools at that time, had.

Kulasegaram perhaps inherited this quality of measuring up to his assignments (even though such work may not be attuned to his own talents) from his parents, Mr. and Mrs. Arulampalam who were

Censorship

Press censorship imposed on 1-2-85 continues. It has now been extended to include news or articles on the Universities of Sri Lanka.

Prayers for peace and harmony

A special prayer service was held at Christ Church, Dehiwela, on 17-3-85 at 7.30 a.m. to invoke blessings and pray for peace and harmony.

National Security Minister Lalith Athulathmudali and Women's Affairs and Teaching Hospitals Minister Sunethra Ranasinghe participated in this service.

Obituary

Dr. S. T. J. Arumainayagam

We regret to record the death of Dr. S. T. J. Arumainayagam, which occurred on Thursday (27-12-1984). He was 75 years old.

The funeral service took place at College Road, Point Pedro on Friday 28th December 1984. Rev. S. S. Karunairaj officiated at the service assisted by Rev. S. Kadirgamar, Rev. R. Thuraiarajah and Rev. M. Rajakulendran. Mr. K. Nallarulanaptham paid the tribute and the grand children sang a special song. The remains were interred at the Methodist burial grounds at Point Pedro.

The deceased leaves behind his wife, Mahilmani, three children - Sulogini, Meenalogini and Thiruthuvakumar, five grand children and a large circle of relations and friends.

pioneer "missionaries" sent to Eluvation by the Jaffna College Y. M. C. A. to develop that little island out post into an evangelistic Centre revolving round a school for primary grades.

For many years this old couple laboured in this "Vineyard" with only a stipend from the Y. M. C. A. although they were both trained teachers.

Kulasegaram was the last link we had with a family at vaddukodai which had been associated closely with the Mission in its early days of pioneering activity in Jaffna.

The funeral of Mr. Kulasegaram took place on 21-3-85 at 122, Rasavin Thotam Nallur - the residence of his daughter Rathivathany Krishnarajah and his son-in-law Dr. Krishnarajah Consultant Surgeon, Government Hospital Jaffna).

C. E. R.

J. D., C. S. I. Treasurer's Office

The above office will be closed for business from Monday the 1st of April to Monday the 8th of April, 1985 (both days inclusive), for the Holy Week.

S. S. Selvadurai
Hony. Treasurer,
J. D., C. S. I.

IN MEMORIAM

Kandiah Elizabeth Nallammah

Died: 29th March, 1970.

Fondly remembered and
sadly missed.

To sacrifice her dearest wish
To toil for those she loved the best
With uncomplaining heart
To crush her sorrows to her heart
And smother back her tears
are appropriate words to express
a devoted dutiful mother's life.

Arulpooranam

IN MEMORIAM

IN EVERLOVING MEMORY
OF

D. T. Thissainayagam

Departed 27th March 1982

and his Wife

H. B. A. Thissainayagam

Departed 19th January 1956

Golden memories keep fitting back
As each day goes fleeting by
In memory we shall always live
Our favourite moments once again

Fondly remembered and
Sadly missed by your
loved ones.

Parsonage
Varany.

IN MEMORIAM

IN TREASURED MEMORY
OF

Velupillai Nathaniel Aiyathurai

Called to rest on 3rd April 1981

Though absent from the body
You are present with the Lord
Beholding your Redeemer
The Christ you adored

Affectionately Remembered
by his loved ones.

Church Road,
Chavakachcheri.

உதயதாரகை

UTHAYATHARAKAI

Estd. 1841.

கிளிஸ்தவ வார இதழ்.]

[வெள்ளிதோறும் வெளிவருவது.

"நீதி ஜனத்தை உயர்த்தும்; பாவம் எந்தக் குலத்துக்கும் இழிவாம்"

மலர் 145]

22-3-1985

[இதழ் 12

குழந்தைச் செல்வம்

பணம் உள்ளவர் வணிகம் செய்கிறார்கள். நிலம் உள்ளவர் விவசாயம் செய்கிறார்கள். இப்படி தம்மிடம் உள்ள செல்வத்தை அவர்கள் வளர்க்கத் தவறிவிட்டால், செல்வம் தானாகக் கையை விட்டுக் கடந்துவிடும். நமதாண்டவர் தாலந்தைப்பற்றிக் கூறிய உவமையில் இக்கருத்தைத் தெளிவாக விளக்கினார்.

'செல்வத்தில் எல்லாஞ் செல்வம் குழந்தைச் செல்வம்' என வள்ளுவர் கருதினார். பணமோ, நிலமோ, இல்லாதவரிடத்தும் குழந்தைச் செல்வம் உண்டு. குழந்தைச் செல்வத்தை வளர்ப்பதில் கவனம் செலுத்தத் தவறினால், அதுவும் பிற செல்வங்களும்போல, பயன்கொடாது வீண்போகும்.

சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்வரை, நம் நாட்டில் கிரிஸ்தவர் தம் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதில் அதிக கவனம் செலுத்தத் தேவை ஏற்படவில்லை. ஆங்காங்கே மிஷனரி மார் ஆரம்பித்திருந்த பள்ளிகளும், விடுதிகளும், பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி அறிவுடன், கடவுள் அறிவையும் கொடுத்து வந்தன. மிஷனரிமாருடன் பழகி வளர்ந்த குழந்தைகள், கடவுள் பற்றிலும் கிரிஸ்தவப் பண்பிலும் தாமாக வளர்ந்தார்கள்.

இன்றைய அமைப்பு முறையில், கல்வி அறிவை வளர்ப்பதற்குத்தான் கல்வித் தாபனங்கள் முதலிடம் கொடுக்கின்றன. கிரிஸ்தவ மேற்பார்வையில் நடத்தப்படும் பள்ளிகளிலும், பிள்ளைகளில் கிரிஸ்தவ குணநலன்களை வளர்க்க அதிக வாய்ப்பில்லை. இதனால் பிள்ளைகளின் வளர்ப்பில், பெற்றோரும் சபைப் பெரியவர்களும் தனி அக்கறை காட்டத் தேவை ஏற்பட்டுள்ளது.

'திருச்சபையின் தங்கச்சுரங்கம் அதன் பிள்ளைகள்' எனக் கூறுவதண்டு. பிள்ளைகளில் உள்ள ஆர்வத்தையும் அன்பையும் கடவுளுக்கெனக் கவர்த்துவிட்டால், சபை வாழ்வில் புது ஒளி வீசும். ஆனால் பொதுவாகச் சபையின் பிள்ளைகளை 'மேய்க்கும்' பொறுப்பை ஒரு சிலரிடம் விட்டுவிட்டு, அதைவிட முக்கியமானதெனத் தாம் கருதும் பணிகளில் சபைப் பெரியவர்கள் ஈடுபடுவதைக் காணலாம். சபை வாழ்வில் குறைவான கவனம் பெறுகிறவர் சிறுவரோ, இது வருந்தத்தக்க நிலை.

சபைச் சரித்திரத்தில் சிறப்புப்பணி ஆற்றியுள்ள பெரியவர்கள் — அகஸ்தின், ஜூத்தர், வெஸ்லி — யாவரும், சிறுவரில் முறையாகக் கிரிஸ்தவ விசுவாசத்தை வளர்க்கவேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்தினார்கள். அதற்கெனத் திட்டங்கள் வகுத்து செயல்பட்டார்கள். அப்போஸ்தலர் காலத்திலும், அதற்கு முன் நமதாண்டவர் வாழ்வினும், சிறுவரைத் தனி மதிப்புடன் நடத்தினார்கள். 'நம்மில் சிறுவயதிலேயே கிரிஸ்துவின் தொண்டர் ஆனவர் பலர் உண்டு' என ஜெஸ்டின் மார்டின் கூறினார்.

பிள்ளைகளைக் கிரிஸ்தவ விசுவாசத்தில் வளர்க்கப் பள்ளிகள் உதவ முடியாத சூழ்நிலையில், திருச்சபை அப்பொறுப்பைத் தகுந்த முறையில் ஏற்க உடனே முன்வர வேண்டும். இல்லை யெனில், குழந்தைச் செல்வத்தை வீண்போக்கிய பழி நம் மேலேயே சுமரும். இதனைப் பெற்றோரும் சிறுவர் நடுவில் ஊழியம் செய்பவர்களும் கவனிக்க வேண்டுமென வலியுறுத்த விரும்புகிறோம்.

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

● தட்டெழுத்து இயந்திரங்கள் முதன் முதலில் பார்வையற்றவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கவே உருவாக்கப் பட்டன. — கராத கோளாதவருக்கான கருவி ஒன்றைத் தயாரிக்க முயன்றபோது தான் தற்செயலாகத் தொலைபேசி கண்டு பிடிக்கப்பட்டது.

● நாம் சிரிக்கும் போது 17 தசைகளே அசைகின்றன. ஆனால் முகத்தைச் சுவிக்கும்போதோ 43 தசைகள் அசைகின்றன.

● உலகத்திலேயே மிக அதிகமான அளவு டயரி எழுதியவர் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த எட்வேர்ட் ரூப் எலிஸ் என்பவராவர். 1927 முதல் 51 ஆண்டுகளுக்குள் இவர் எழுதிய டயரி எழுந்த காத்தவைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் மொத்தம் 13 கோடி வார்த்தைகள் உள்ளன.

● 1896 ஆம் ஆண்டு பிரிட்டனுக்கும் சான்சியாருக்கும் இடையில் நடந்த சண்டை மொத்தம் 38 நிமிட நேரமே நடந்தது.

சிறுகதை

சிறியோவின் ஆற்றல்

யானை ஒன்று ஓட்டையில் தன்னார் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. காலில் ஏதோ ஊர்வது போன்ற உணர்ச்சியாக காலை அசைத்தது. ஒரு நதினை கீழே விழுந்தது. நத்தை பயந்து, 'மரத்தின் வேர் என்று உங்கள் காலில் ஏறிவிட்டேன், யானையாரே மன்னியுங்கள். என்னைக் கொல்லாதீர்கள்' என்று கெஞ்சியது. யானை, ஆகா, உன்னைக் கொல்வதா! என் பணமென்ன. கம்பிரமென்ன. அற்ப பிராணியாகிய உன்னைக் கொல்ல தெற்குல் என் பெருமைக்குத் தரலிழுக்கு, பேசு, பேசு என்று அது நத்தை, நன்றி கூறி, 'எப்போதாவது உங்களுக்கு உதவி செய்வேன்' என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தது.

யானை பெரிதாசுக் கிரித்தது. தான் எவ்வளவு பெரியவன். இந்தச் சின்ன பிராணி எனக்கு உதவுமா! அப்படி எனக்கு என்ன ஆபத்து நேரிடப் போகிறது. என்னைக் கண்டாலே எல்லா விஷங்களுக்கும் பயந்து நடுங்குகிறாள். நான் வயதானவன் என்று என்னை மதித்து பரியாதாசெய்கின்றன. என்னை யார் துன்புறுத்தப் போகிறார்கள்? யாருமென்று நெருங்க முடியுமா? என்று கூறிக் கொண்டு பெருமை யாக யானை தலை நிமிர்ந்து நடந்தது.

எதிர்பாராத விதமாக யானை பிடிக்க வைத்திருந்த கண்ணியில் யானை விழுந்தது. அப்போதும் மற்றவர்களை உதவிக்கு ஆழைக்க விரும்பவில்லை. அப்படி கூப்பிட்டால் தனக்கு மதிப்பு குறைவு என யானை கருதியது.

யானை கண்ணியில் அப்பட்டதை அறிந்த நத்தை பதறியபடி வந்தது. 'யானையாரே, நான் உங்களுக்கு உதவி செய்கிறேன். உங்கள் கூட்டத்தினர் இருக்கும் இடத்தைச் சொல்லுங்கள், அவர்களைக் கூட்டி வருகிறேன்' என்றது.

ஆனால், யானை நத்தை சொல்லியதை அலட்சியப் படுத்தியது. 'வேண்டாம், நானே முயன்று தப்பித்துக் கொள்வேன். 'யானை இருந்தாலும் ஆயிரம் பேரைச், செத்தாலும் ஆயிரம் பொன்' என்பார்கள், யாருடைய உதவியும் எனக்குத் தேவை இல்லை. நீ போ' என்று யானை எரிச்சலாக கூறியது. நத்தை வருத்தத்தோடு மெல்ல நடந்தது.

யானையின் முயற்சி தோல்வியுற்றது. தப்பிச் செல்ல முடியவில்லை. சில மனிதர்களை வந்து அதைப் பிடித்துச் சென்றார்கள்.

● உலகப் புழை பெற்ற நாவலகிரியர் ஸ்லீயம் பர்க்னர், துவக்க காலத்தில் வீடுகளுக்கு வர்ணம் பூசுவராகப் பணி புரிந்தார்.

● உலகப் புழை பெற்ற ஆல்பிரட் நோபெலின் நத்தை இம் மாணுவேல் நோபெல்வெ முதன் முதலில் பிளவுட்டைக் கண்டு பிடித்தவர்.

● உலகத்திலேயே மிகப் பழமையான பல்லைக் கழகம் கி. பி. 850 ஆம் ஆண்டு, மொராக்கோ விஷுன் பெஸ் நகரில் துவக்கப் பட்ட காரூரின் பல்லைக் கழகமாகும்.

● உலகத்திலேயே மிகவும் அதிகமான மானவர்களைக் கொண்ட பல்லைக் கழகம், நியூயார்க் பல்லைக் கழகமாகும். 1978 ஆம் ஆண்டு இங்கு 3,44,000 மானவர்கள் படித்தனர்.

அதைக் கொண்டு, பாரமன கட்டைகளை, சுமைகளை சுமக்க வைத்தார்கள். சில வேளைகளில் வெகு தூரம் நடந்து வேலை செய்யவேண்டியிருந்தது. அதற்குக் கோப்பாக இருந்தாலும் அடித்து கஷ்டப் படுத்தினார்கள். நாட்கள் செல்வச் செவ்வையான வேலை செய்ய முடியவில்லை. 'இது கிழட்டு யானை, இதற்குப் பயன் ஒன்றுமில்லை. இதற்குத் தினி போடுவது வீண் செலவு' என்று அதை ஒரு கூண்டில் அடைத்து, அவ்வப்போது கொஞ்சம் தினி போட்டனர். யானை பசியாக வாடியது. மனவீனமடைந்தது. அகந்தையாலும், மனமேட்டிமையாலும் தனி அழிவைத்தேடிக்கொண்டது.

யானையைப் பிடித்துச் சென்ற நான் தொடங்கி, நத்தை எப்படியாவது அதைக் கரப்பாற்றி நினைத்தது. யானையின், மனிதர்களின் கால் நடத்தை எவ்விதது நடந்து, கடைசியில் யானை இருக்கும் இடத்தைக் கண்டது. யானையின் பரிதாப நிலையைப் பார்த்த நத்தை, அது லுடைய கூட்டாணிகளைத் தேடிச் சென்றது.

அவர்களைக் கண்டு, யானையைப் பற்றிச் சொல்லி அவ்வளவு உதவியை நாடியது. 'அந்த யானை மிக் இறுமாப்பும் ஆணவமும் உடையது அதை ஏன் நாம் காப்பாற்ற வேண்டும்? அப்படியே சிக்கட்டும்' என்றது ஒரு யானை.

'பாவம் அது, அப்படியே கிடந்தால் செத்துப் போய் விடும். இப்போ நன்றாக அடங்கி, நடுங்கி இருக்கிறது; வாகுங்கள்' என்று நத்தை வற்புறுத்தியது. யானைகள் இரக்கப்பட்டு, 'அது எங்கு இருக்கிறது? எப்படியுப் போவது?' என்று கேட்டன.

நத்தை, 'நான் உங்கள் ஒருவரின் தலையில் உட்கார்ந்து கொண்டு, உங்களுக்கு வழிகாட்டுகிறேன். வேகமாகச் செல்லலாம்!' என்றது.

யானைக் கூட்டமாய்ப் புறப்பட்டு பெரிசு யானை இருந்த இடத்திற்கு வந்தன. கூண்டின் கட்டைகளையும், முங்கிகளையும் உடைத்து எறிந்தன. யானையின் மீட்டுக் கொண்டு கரட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தன. யானை நத்தைக்கு நன்றி கூறிற்று.

"அழிவுக்கு முன்னால்தான் அந்தை; விழுதலுக்கு முன்னால்தான் மனமேட்டிமை."

— (நீதி, 16; 18)

அழிவு வகுமுன் மனிதனுடைய இருதயம் இறுமாப்பாயிருக்கும்; மேன்மைக்கு முன்னால்தான் தாழ்மை.

— (நீதி, 18; 12)

சிற்தியுங்கள்!

* தன்பம் பெற்றுமையை உண்டாக்குகிறது. பொறுமை அனுபவத்தை உண்டாக்குகிறது. அனுபவம் நம்பிக்கையை உண்டாக்குகிறது.

— மீச்சல்

* வெற்றி என்பது வாய்க்காத முடிவு அல்ல; பயனத்தின் போது இளைப்பாறுகின்ற இடம்.

— ஹூக்

* உங்களைக் முடியாததை முடியும் என்று சொல்லி, உங்களை ஏமாற்றிக் கொண்டு பிறரையும் ஏமாற்றுகிறீர்கள்.

— பிரின்சின்

* திறமை, தம்பிக்கை இவை தான் வெற்றிக்கு உதவும் வீரப் படை.

— ஜார்ஜ் ஜெர்ர்ட்

என் அன்பில் நிலைத்திருங்கள்

[ஆன்மீகத் தியானங்கள்]

— D. R. A. —

13

தந்தை - மைந்தன்

[யோ. 5:19-47]

இயேசு பெருமான், தமக்கும் தம் தந்தைக்குமுள்ள உறவைப் பற்றியும் (வ. 19-29), தம்மைக் குறித்த சாட்சியங்களைப் பற்றியும் (வ. 30-47) இவ்வேதப் பகுதியில் வினாக்களுக்காக எண்ணலாம். ஓய்வுநாள் சட்டங்களை மீறி, நேரவாளுக்கு இயேசு சக மனிதனையிட்டும், யூதர் கட்டிய எதிர்ப்பின் விளைவே, இந்த வினாக்கள்: ஆகவே, இப்பகுதியை ஆராய்ந்து படிக்க முயல்வோம்.

தந்தைக்கும் மைந்தனுக்கும் மிடையே ஒரு இறைவன் ஒருமைப் பாக உள்ளது! இவ்வொருமைப் பாகட்டை முன்று வகையில் காணலாம். 1. இவ்வின் பணிக்கும் ஒன்றே (வ. 19). — இயேசு தாமசாவே எவையும் செய்வதில்லை. தந்தை எதைச் செய்கிறாரோ, அதனையே மைந்தனும் செய்வது வருகிறார். 2. இவ்வின் விடுப்பும் ஒன்றே (வ. 20). — இயேசு, தம்மை நெகிளக்கும் தந்தையின் விடுப்பைத் திறக்கி மேற்பட்டிருந்த செபலாற்று கிறார். தந்தை தம் விடுப்பைத் தம் மைந்தனுக்கு வெளிப்படுத்தி, அதனை நிறைவேற்றுவதற்குத் தமது அதிசயத்தை அளித்துள்ளார். தந்தையின் விடுப்பே இயேசுவின் விடுப்பும், 3. இவ்வின் அக்காரும் ஒன்றே (வ. 22). — பிணியரவிக்கக் குணமாகவும், இறந்தோரை உயிர்ப்பிக்கவும், நியாயத் தீர்ப்பளிக்கவும் அதாரம் இவ்வனுக்கே உரியது. இவ்வதிசயரங்களை ஆணைதையும் தந்தை நம் மைந்தனுக்கு அளித்துள்ளார் (மத். 28:18). ஆகவே, மைந்தன் இயேசுவின் தந்தையாகிய இறைவன் நாம் காண்கிறோம். இந்த உண்மையைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

அடுத்து, தமக்கும் மக்களுக்கு முன்ன தெரடர்க்பப் பற்றி ஆண்டவர் விளக்குவதைக் காண்க. இயேசுபிரான், மக்களுக்குப் பணியாற்ற, இறைவனால் அனுப்பப்பட்ட மனிதகுமாரனாகிய மேசியசு, தமது தந்தையின் நேரக்கத்தை நிறைவேற்றவே, டேவுவின் குமாரன் மனிதகுமாரனாக வந்தார். மக்களுக்குத் தீயவரான வரம்புவை (நித்திய ஜீவன்) அளிக்கவும், தெய்வத் தீர்ப்பை வழங்கவும் தந்தையிடமிருந்து வந்தார் (வ. 25, 26). ஆகவே, தந்தையாகிய டேவுவின் நாம் மதிப்பதுபோல், மைந்தனாகிய இயேசுவையும் மதிக்கவேண்டும். இயேசுவின் வார்த்தைக்குச் செவியராய்ந்து, இறைவனின் விசுவாசம் கொள்வான், இவ்வகை வரம்பிலேயே அழியாத நிலையான வாழ்வைப் பெறுவான் (வ. 24). இக்கருத்தையோ 17:8-லும் காண்க. இயேசுவின் விசுவாசம் வைப்போர், ஆன்மீக மரணத்திலிருந்து புத்துயிர்பெற்று, இயைவாழ்வை அடைகின்றனர். இறுதி நாளில் நல்லவர்களும் தீயவர்களும் தத்தம் செயல்களுக்குத் தக்க தெய்வத் தீர்ப்பையும் பெறுவார்கள் (வ. 29) என்பதை அறிக.

இயேசுபிரான், தாம் இறைவனின் அதிகாரத்தைப் பெற்று பணியாற்றி வருவதாகக் கூறி யுள்ளார். ஏற்ற சாட்சிகளோடு நிறு

பிக்க வேண்டுமென யூதர் கேட்டனர். இறைவனின் அன்பு கொள்ளாததால், யூதர் என்மையை ஏதிக் மறுக்கிறனர் (3:19) என்பதையறிந்த எம்பெருமான், அவர்களின் இறைமரபிற்காக மனவருந்தி, தாம் பெற்ற இறைவாற்றலுக்கு ஆதாரமாக நான்கு சாட்சியங்களை எடுத்தார்கள் (யோ. 5:9, 10). 2. யோவான் முனிவரின் சாட்சி (வ. 32, 37, 38). இறைவன் தம் மைந்தனைப்பற்றி அளிக்கும் சாட்சி மேலானது (I யோ. 5:9, 10). 2. யோவான் முனிவரின் சாட்சி (வ. 32-35). — இவர் இறைவனால் மைந்தனின் திருவருமைக்கு முன்னோடியாக அனுப்பப்பட்டார். ஆகவே, சாட்சியைத் தன்விடம் முடியாது. 3. தாம் செய்த செயல்களை சாட்சியளிக்கின்றன (வ. 36) என்றார். — ஓனெனில்தாம் தந்தையின் விருப்பத்திற்குப் படியே செய்து வருவதாலும், அவர் சேர்க்கைப்பெய்கலாம் அப்படியே செய்து வருவதாலும், தம் செயல்கள் அவிக்கும் சாட்சி முக்கியமானது என்றார். 4. தீருமறை அவிக்கும் சாட்சி (வ. 39). — வேத வாக்கியங்களைப் பயன்படுத்தி ஆராய்ந்து படிக்கும் யூதர், அவ்வாக்கியங்களை இயேசுவைக் குறித்து சாட்சி கூறியதை அறிவாதிருக்கின்றனர். இந்த சாட்சி முக்கியமானது. இவற்றை மறுபடியும் வரசித்துச் சிந்தியுங்கள்.

யூதரை எவ்விதத்திலும் கட்டாயப்படுத்தித் தன்னில் விசுவாசம் கொள்ளச் செய்யவேண்டுமென்ற நோக்குமே, இயேசு தம்மைப் பற்றிய விளக்கத்தைத் தந்தான். தமதபணியின் நோக்கத்தைப்பற்றிய உண்மையான விளக்கத்தை அவர்கள் முன் வைக்கவே இயேசு விரும்பினார். இதனை ஏற்பதம் ஏதாவதும் விடுவதும் அவர்களின் பொறுப்பு. இயேசு இறைவனின் பெயரால் வந்திருந்தும், மேசேசு அவரைக் குறித்து எழுதியிருந்தும், யூதர் அவரை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தனர். இதுவே அவர்களுக்குக் கண்டனத் தீர்ப்பாயிற்று என்பதை அறிக.

இயேசு கிறிஸ்துவில் தந்தையாகிய இறைவனைக் காண்கிறோமா? வேதத்தை ஆராய்ந்து படிக்கும்போது, இயேசுவையும் அவர் பணியை நோக்கத்தையும் தெளிவாக அறிகிறோமா? வேதத்தின் மூலம் இறைவன் எம்முடன் பேசுகிறாரோ நம்புகிறோமா? அவரின் திருவாக்கிற்கு நாம் செவியராய்க் கேள்விமீடும். நம் வாழ்வின் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க, வேதத்தின் மூலம் இறைவன் காட்டும் வழியை நாம் காணவேண்டும். வேதத்தை இந்த எதிர் பார்ப்புடன் வாசிக்கிறோமா? சிந்தியுங்கள்! பாவத்தால் மரிக்கும் நிலையிலிருந்து எமது ஆன்மாவிற்கு இயேசுவே உயிர்ப்பளித்தார். அவரே எங்கள் நீதிபதி. அவர் அளிக்கும் நியாயத் தீர்ப்பு நியாயமானது. ஆகவே, அவரிடம் எம்மை ஒப்படைப்போம்.

சேயம்:

தந்தையோடு விரைந்தும் இயேசு பெருமானே, உமது சொற்களுக்குச் செவியராய்க்கும் மனதை எனக்கொண்டும், வாரும் இயேசுவே, என் உன்

வாரும், என் உன் தந்தை. என்னை முற்றாக ஆட்கொள்ளும். நீரின்றி, வரம்புவிக்கும் உமது வார்த்தையின்றி நான் பிழைக்க மாட்டேன். என் அனைத்தற்கும் ஆண்டவர்!

— ஆமென்

14

“நான்தான் அஞ்சிடுங்க”

[யோ. 8:1-21]

இயேசு பெருமான் ஐயாயிரம் பேருக்கு உணவளித்த அற்புதச் செயல் (வ. 1-15), நான்கு நாள் செய்தி நூல்களிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மக்கள் நெடுநூல்களாக எதிர்பார்த்த மேசியாவே இயேசுபிரான் என்பதைக் காட்டு முகமாக, இந்த அடையாளத்தை யோவான் தமது திருநாளிற் சேர்த்துள்ளார். ஏனைய முழுநாள் செய்தி நூல்களில் தரப்பட்ட விவரங்களில் சில குறிப்பான மரபுநூல்கள் காணப்படுவதைக் கவனியுங்கள் (மத். 14:13-21; மர. 8:34-44; லூ. 9:10-17 காண்க).

தம்மை நோக்கி வந்த திரளான மக்களைக் கண்ட இயேசு பிரான், அவர்கள் பசியிலை கற்புற்றிருப்பதைக் கண்டு, மனமிரங்கி அவர்களின் பசியையாற்ற விரும்பினார் (வ. 5). அந்திரேயரின் மூலம் கொண்டு வரப்பட்ட அப்பங்களையும் மீள்களையும் எடுத்து, இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தி, பந்தியமர்த்த அம்மைக்குப் பகர்ந்தவித்தார். அவர்கள் வேண்டிய மட்டும் வாரங்க, வயிரம் உண்டனர் மீதியானதுகூடக் கேடர், பன்னிரண்டு கூடைகளில் நிரப்பினர் (வ. 10-13). இவ்வரிய சேவைக் கண்ட மக்கள், இவரே பெருமான் என்ற போற்றினர் (வ. 14).

இயேசுவின் எரங்கென்கை கப்பட்ட ஐந்து அப்பங்களுக்கும் இரண்டு மீள்களும், ஐயாயிரத்திற்கு மேலானவர்களின் பசியை யாற்ற உதவின. நாமும் நம்மிடமுள்ளதை இயேசுபிரானிடம் ஒப்படைக்கும்போது (மர. 8:38). அவை எத்துணை சிறப்பதாயினும், பெரும் பயனையளிக்க உதவும். ஆண்டவர் தமது பணியையாற்ற எமது ஒத்துழைப்பை எதிர்பாராக்கிறார். நாம் டேவுவின் சேவையில் உடன் ஊழியர் (I யோ. 3:9) தம்முடன் சேர்ந்து பணியாற்றவே நம்மை அழைக்கிறார் (மர. 6:41)

இந்த அற்புதத்தில் காணப்படும் சிறந்த கருத்துகளை, ஒன்றைமட்டும் இங்கு கவனிப்போம். அதாவது, இயேசுபிரான் அப்பங்களையும் மீள்களையும் பகர்ந்தவிக்கும் போதுதான், அவை குறைபாடில்லாத பெருக்கி கொண்டிருந்தன (லூ. 9:16), ஏகபந்தக் கவனியுங்கள். அப்பங்களின் எண்ணிக்கை பெருக்கி விட்டதான் மக்களுக்குப் பரிமாறப்பட்டது என்பதல்ல, பகிர்ந்தளிக்கும்போது அற்புதம் நிகழ்ந்தது. திருவிருந்தம் நிறுவிய போதும் ஆண்டவர், ‘பகிர்ந்து’ கொள்ளும் கருத்தை வலியுறுத்துவதைக் காண்க (லூ. 22:17). சுயநலத்தோடு இருந்த அம்மக்கள், இயேசு செய்த இவ்வற்புதத்தின் விளைவாகப் பகிர்ந்து கொள்ளும் பண்புடைமையோடு ஆக்கப்பட்டனர். ஒரு யூனியான் ஒன்றுபட்ட அளவு உதித்தது. என்பது மிகையாகாது. நாமும் பகர்ந்து கொள்ளும் சமூகமாய்க் செயல்பட வேண்டும் என்பதை நமதரகைவரின் விருப்பமாகும்.

இவ்வற்புதத்தால் வரப்பட்ட கவிவையர், யூதரைப்போல இயேசுவைப் புறக்கணிக்காமல், இயேசுவின் தெய்வீக ஆற்றலுக்குக் கண்டு (வ. 14; உபா. 18:15 காண்க). அவரால் தாங்களே ரோம ஆட்சியின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை அடையவா மென்றும், தமது வரம்பின் தெய்வீகம், அவரிடம் தெரடர்ந்த பெருமையினால் கருதி, அவரைத் தங்கள் அரசியல் தலைவராகக் முயன்றனர். தங்கள் சுயதேவைகளுக்காகவே தம்மை இம்மக்கள் காடுகின்றனர் என்பதை அறிந்த இயேசுபிரான், அவர்களை விட்டு விளக்கிப்போனார் (வ. 15). இன்றும் நம்மிற்பவர், தங்கக் சுயவிருப்பங்களைப் பெறுவதற்கு இயேசுவை நாடுகின்றனர். இது முறையல்ல. கிறிஸ்தவ சமயம் சுயநலவாதிகளுக்குரிய சமயமன்று. பிறர் நலங்களுக்கும் பெரும் மனப்பான்மையுடன் வாழவே நாம் அழைக்கப்பட்டோம்.

அடுத்த பகுதியில் (வ. 16-21), இயேசுபிரான் தன் அடியாரமீது கரட்டும் அடிக்கக் கரிசனையைக் காண்கிறோம். கேடர் பயணஞ் செய்த பகுதி, இருங்குழந்த சமயத்தின், நடுக்கலை அடைந்தது. அப்போ, எதிர்பாராதவகையில் பெருக் காரமெழுந்த உடல் கொந்தளித்தது. கேடர்கள் பயத்தால் தத்தளிப்பதைக் கண்ட எம்பெருமான் கரிசனையுடன் உடல்மேல் நடந்து அப்பட்டுக்கொண்ட உந்தார். தம்மை நோக்கி வரும் அண்ணன், ஒரு ஆய்விசய தோற்றமென்று எண்ணி கேடர்னை அஞ்சும் மிதந்து அவற்றை (மர. 9:49). அச்சத்தால் அல்லலுறும் கேடர்களை நோக்கி, “நான்தான் அஞ்சாதீர்கள்” என்று அறிவித்தார். அண்ணன் இயேசுவின் அருமைக்கு அச்சமுற்றிருந்தோர்க்கு இர அமுதவரகையிற்று, காரமும் பணிந்தது. கேடர்கள் பயந்தெறிந்து, உடனே தாம் சேரவேண்டிய கரையைச் சேர்ந்தனர்.

இயேசுவின் விசுவாசங்கொண்டவர்கள், எத்தகைய துன்பக் குழந்தையாக அகப்பட்டாலும், அந்த இடத்தில் உயிர்த்தெழுந்த ஆண்டவர் வந்து அவர்களை மீட்டெடுப்பார். அவர் தமது திருப்பிரசன்னத்தால் நம்மைத் திடப்படுத்த வருவார் (வ. 17, 20). நம்மிற்பவர் தமது அனுபவத்திற்கு உடல் உணவையும், நமது வாழ்க்கையின் தேவைகளைத் தந்து இயேசுபிரான் தந்து அவை ஆவத்தமாய்வுகொடுக்கார். ஆகவே நாம் தமது விசுவாசக் கரங்களை நீட்டி அவர் தருவதைப் பெற நாயுக்குமோ? அமைதியாக வாழும் நாட்களில் இயேசுவின் பிரசன்னத்தை உணர்ந்து வாழுவவர்களே, கொந்தளிப்பின் நடுவில் அவருடைய பிரசன்னத்தால் ஆறுதலடைய முடியும். இயேசு பெருமானின் அற்புதச் செயல்களை அறிந்தும், இன்னுமேன் நாம் வலியுடனிருக்கவேண்டும்?

சேயம்:

திரளான மக்களின் பசியை யாற்றிய எம்பெருமானே, வறியவர்கள், பசியுற்றோர் நடுவில் உம்மைக்கு உம்முடன் சேர்ந்து சேவை செய்வ எனக்கு அருள்புரியும். என்வாழ்வில் ஏற்படும் கொந்தளிப்பின் நடுவில் நீர் எனக்குகி நினைந்திரை உறுதியான நம்பிக்கையை எனக்குத் தந்தருளும்.

— ஆமென்

EDITORIAL

Prospect!

The comments of Minister Saumyamoorthy Thondaman on the proposed ethnic ratio-oriented colonisation scheme, (while on a 'private visit' in India) has stirred some excitement at home.

'There are two kinds of cleverness', says a writer "both of which are priceless — thinking of a bright remark in time to say it, thinking of it in time not to say it".

To which of the two 'kinds of cleverness', Minister Thondaman's comments belong, is for the reader to judge:—

"The Sinhalese were trying to settle down in Tamil areas and by deserting their homes, the Tamils were making it easy and falling into the hands of the government. The Tamils should be given the leadership locally to resist the attack and convert the struggle into a mass movement." [CDN: 16-3-85]

"Local leadership", "struggle", "mass movement" are heavy words reminiscent of the language used by Mahatma Gandhi and Pandit Nehru in the early years of Indian Independence.

We do not doubt the political integrity of Minister Thondaman. On hand to lend symbolic support to the Tamil cause has always been Minister Thondaman. It was he, among all Ministers, who abstained from voting in Parliament when the historic Vote of No-Confidence was passed on the Leader of the Opposition on 24-7-81.

But, the increasingly insecure, perilous and fragile political status of the Tamil speaking people in Sri Lanka cannot be mended only by a symbolic support or standing alone against a rising chorus of voices.

It is the duty of responsible Sinhalese leadership at this crucial hour when the tide appears to be in favour of reconciliation, to continue to proclaim through rhyme and reason that the programme of colonisation envisaged by the government, is an unusually close approach to drawing on raw courage to subjugate the masses in northern areas, and establish a paradigm of domination.

The pre-occupation with surfaces at Commissions, Seminars and Public meetings offer only narrow glimpses of North Sri Lanka's real agony.

At the Human Rights Commission, Mr. H. W. Jeyawardene, the Sri Lankan delegate has pointed out that the "Counting of numbers" regarding the exodus of Tamil refugees to India should be exercised with great care as they are many refugees in India who "compare very strangely with their alleged refugee status".

With equal logic, Appapillai Amirthalingam the TULF leader has often claimed that many of the northern terrorists reported killed in any encounter in the North compare very strangely with their alleged "terrorist" status.

We have to admit that the government is making a determined bid to forge a Scheme of reconciliation. The visits of Indian Envoys to the country have underlined consistently the need for an immediate renunciation of force or threat of force on both sides, the government and the militants. Spasms of force of violence too have subsided to some degree.

"A horse that can count up to ten is a remarkable horse, not a remarkable mathematician" said Samuel Johnson. It is not enough that we are keenly sensitive to our problems. Prevarication to forge an enduring political settlement out of our fiery trials, is dangerous for the country as a whole. It would only mean that Sri Lanka is a stiff chilly political world which keeps a mask of civility over its sinister intentions.

Prospects for Peace and Harmony

1 The fierceness of the raging ethnic fire in Sri Lanka today, sparks of which have flown to neighbouring India involving her and also putting her in a delicate position vis-a-vis the Sinhala-Tamil conflict in this once blessed and peaceful country now fallen on evil days, has rightly caused louder voices to be heard from Sri Lanka's concerned citizens comprising religious and social organisations, citizens' committees, trade unionists, newspaper editors, and a few unbiased enlightened individuals with sensible suggestions as to how best this devastating fire could be doused. All of them favour a

negotiated settlement and the powers that be are themselves not averse to this suggestion except that the Government as the chief fire-extinguishing agent seems inflexible in its resolve to pursue its own plan to deal a death-blow to the militants before resorting to negotiations.

2. This determination smacks more of vengeance than of wisdom whereas at least a simultaneous two-pronged approach by negotiations and by armed force has some sense. The rationale behind the thinking that negotiations must precede force or go together is that Tamil youth militancy was

born out of frustration — at the failure of democratic methods such as parliamentary and extra-parliamentary pressures including satyagraha and other non-violent demonstrations, which only yielded the bitter fruits of more discriminations and disabilities interspersed by thuggery, by riots and mob-violence of the vilest type and that, therefore, militancy is only a manifestation of a deep-seated grievance, the symptom of a disease and not the root cause. The cure of the disease is what has to be sought and not the illusive disappearance of the symptom, which can result in a passing false facade of peace being presented while leaving underneath embers of bitterness to burst into flames at the first whiff of dissatisfaction. In fact, if the disease-the long-standing grievances of the Tamils-is cured there is every likelihood of the automatic dropping off of hostilities, or failing that summit of expectation, there would at least accrue that spiritual merit of having done the utmost in the cause of peace. Furthermore the action of putting off of negotiations until military action is over cannot find favour in any quarter since it is inhibited by the fear that terms of settlement offered from a position of strength are less likely to be more generous than those extended under pressure. The militant youth will be the last to be carried away by promise of a just settlement. The Tamil people have enough experience of the broken promises, the torn pacts, the dishonoured agreements, etc. So much so that the militancy now begun is not likely to subside unless softened by sincere efforts at reconciliation and lured by attractive inducements. For that matter even some feeble attempts at these processes may prove responsive, but certainly not emotional outbursts and impassioned actions "Emotion is a fire" said the Buddha, and passion is an enemy that clouds "right understanding" which is the first element in the eight-fold path to salvation-whether in this world or in the worlds to come. A classic example of the failure of enforcing conformity could be seen from how the voluntary teaching of Sinhala in the Northern Province in the forties as a useful and healthy measure for fostering harmony was discontinued when it was forced by law in 1956, from which point of time began the deteriorating race relations.

3 Just consider whether some of the acts that are being indulged in are indications of any desire to bring about understanding, peace, or harmony. How can the Government's propaganda machinery now go about repudiating its commitments? It is now being propagated that the Tamils have no grievances and that if there

In brief

O Denzil Peiris one of Sri Lanka's leading international journalists editor of South magazine published in London passed away in London on Friday (8-3-85). He was 68 years old. He was a writer on Third World issues.

are any, they are exaggerated. The fact of the existence of grievances was acknowledged by the various Governments from 1956 as evidenced by many agreements, the chief of them being the B. C. pact and Dudley Chelva agreements - which, however, were later abrogated. This part of the lapses and the ignoble roles of the various Governments so lucidly set out by senior politician Mr. S. D. Bandaranaike in his article titled "Ethnic Formula" in the CDN of 8-1-85 would command more credibility than all that has been stated by so many Tamils by so many times. The last in this line of disappointments is the failure to implement the promises made in the 1977 U. N. P. manifesto.

4. There again, would it be prudent to attempt to change the long established demographic patterns by introducing armed 'settlers' just at this stage when the flames of hatred are raging high? Could not integration by means of population exchange wait till the heat subsides? Moreover, the experience in other parts of the world is that violence is perpetuated and intensified when demographic changes are brought about using armed force. This practice is also against the tide of world trends for carving out autonomous states or federal governments where there are concentrations of people with common linguistic, cultural or race ties. Settlements by force can permanently impair prospects for peace and harmony.

5. On the other hand, the Government has a change of winning over moderate Tamil support if it at least implements those clauses of the A. P. C. agreements dealing with elimination of discriminations and disabilities which make Tamil citizens unequal with their Sinhala compatriots. To feel piqued that the T. U. L. F. did not accept the entire proposals and to throw away the baby with the bath water would be most inopportune, to say the least. Then again, to cut off all development works in the North after collecting taxes from them can only alienate the people more. Can bridges of understanding be built when even in the matter of treatment of refugees differences are shown between Sinhala and Tamil?

(to be continued)

J. K. Ratnanandam

53, Kandy Road,
Jaffna.

Registered as a Newspaper at the G. P. O., Sri Lanka under No. Q/1/29/News/85.
Printed for the Jaffna Diocese of the Church of South India at Sri Sanganatha Press, Kankesanthurai Road, Jaffna on Friday, 22nd March 1985 and published by Mr. Alivappillai Rajasingham, 330, Navalar Road, Jaffna.